

jen o takových to zaměstnancích, kteří podle § 2 cit. zák. č. 64/18 prozatímně byli ponecháni ve svých úřadech. Ježto pak není o tom sporu, že st-l slib republice čsl. nesložil — a to ani dne 12. února 1919, kdy k tomu byl vyzván, aniž kdy později, — nevstoupil také nikdy do služebního poměru k republice čsl. Nelze mu proto z titulu jeho dřívějšího služebního poměru k býv. království uherskému proti republice čsl. přiznati právní nárok žádný.

Námítka st-lova, že se státním převratem stal ipso facto státním úředníkem čsl., jest dle toho, co řečeno, v přímém rozporu s oběma shora cit. zák. č. 64/18 a 270/20.

Z toho důvodu jest však také lichou námitka, že st-l mohl býti propuštěn bez nároku na pensi pouze na základě disc. řízení, neboť když st-l nikdy státním úředníkem čsl. nebyl, nejde vůbec o propuštění jeho ze služeb republiky čsl., a stejně bezvýznamným jest i tvrzení jeho, že propustný list daný svého času st-li zmocněnci vlády čsl. jest neplatný.

Námítka st-lova, že stát čsl. jako stát nástupnický jest podle mírové konference povinen převzít závazek státu uherského vůči st-li na výplatu jeho pense — nehledě k tomu, že není ani dostatečně konkretisována (§ 18 zák. o ss), neuvádějíc z kterého ustanovení závazek takový odvozuje — jest právně bezvýznamnou, neboť podle platného právního řádu nemohou jednotlivci z mezinárodních smluv odvozovati pro sebe právní nároky, nároky takové vzejdou jim teprve, když byla ustanovení smluv vtělena v závaznou normu vnitrostátní. Tak vyslovil nss opětovně, zejména též v nál. Boh. 2877 adm., k jehož podrobnému odůvodnění se zde dle § 44 j. ř. odkazuje. Že pak by předpis toho obsahu, jak již st-l uvádí, byl býval kdy vydán také ve formě platné normy vnitrostátní, to st-l sám ani netvrdí.

Č. 4104.

Pozemková reforma: * Za objekty právně samostatné ve smyslu § 3 lit. a) zák. zák. nelze ani na Slovensku a v Podkarpatské Rusi pokládati ty objekty, které s jiným zabraným majetkem tvoří v jedné a téže knihovní vložce jedno knihovní těleso.

(Nález ze dne 12. listopadu 1924 č. 19.620).

Prejudikatura: Boh. 931 adm. a jiné.

Věc: Karla B. v K. proti státnímu pozemkovému úřadu o vyloučení nemovitostí ze záboru.

Důvody: Rozhodnutím ze 14. února 1924 nevyhověl stpú žádosti st-čině, aby jí byla vyloučena ze záboru dle § 3 a) zák. řada nemovitostí jí uvedená, protože tím, že nemovitosti ty jsou zapsány ve vložce č. — obce K. při ostatním jejím zabraném majetku, nedostává se jim samostatnosti právní, prvního to ze tří předpokladů § 3 a) zák., jež společně musí býti splněny, aby mohlo býti vyloučení s úspěchem žádáno.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss:

Podle § 3 a) zák. z 16. dubna 1919 č. 215 Sb. jest k vyloučení ze záboru třeba, aby objekty, o něž jde, byly samostatné právně i hospo-

dársky a nesloužily hospodaření na zabraných nemovitostech. Podle stálé judikatury nss-u musí tyto tři podmínky společně býti splněny v každém jednotlivém případě, aby vyloučení objektu mohlo býti přiznáno. Nedostatek i jen jednoho z těchto předpokladů znemožňuje použití § 3 a) zák. zák.

Nss vyslovil již v četných nál. (srv. na př. nál. Boh. 931) názor, že právní samostatnosti nutno rozuměti právní schopnost objektu býti sám o sobě předmětem samostatných práv i závazků ve všech relacích právních tedy i co do hypoték, a že tedy nelze pokládati za objekty právně samostatné ty, které, jsouce s jiným majetkem zabraným v jedné a téže vložce knihovní zapsány, tvoří s těmito nemovitostmi jedině těleso knihovní.

Názor tento přichází k platnosti v stejné míře i u nemovitostí slovenských, neboť i zákonodárství na Slovensku platné (§§ 55 a 57 knih. řádu v 15. prosince 1885 č. 222 ř. z. a § 2 zák. článku XVI. z roku 1891) také zavazení knihovního tělesa jen jako celku a nikoliv jednotlivých jeho fysických částí připouští.

Zamítl-li žal. úřad vyloučiti nemovitosti ze záboru dle § 3 a) zák. zák. proto, že nemovitosti ty, zapsány jsouce s ostatními nemovitostmi zabranými v jedné knihovní vložce, nemají samostatnosti právní, nelze rozhodnutí jeho vytýkati nezákonnosti. Ježto zjištěný nedostatek právní samostatnosti objektu sám o sobě k zamítnutí podané žádosti stačil, nelze shledávati vadnosti řízení v tom, že úřad nevyšetřoval, nejsou-li splněny také ostatní dva předpoklady žádaného vyloučení ze záboru.

Č. 4105.

Školství. — Administrativní řízení (Slovensko):
* Rozhodl-li školský referát v Bratislavě v srpnu 1921 o pensijní věci opatrovatelky dětské opatrovny a připojil právní poučení toho obsahu, že st-lce přísluší rekurs na min. škol., je řízení stíženo podstatnou vadou, jestliže min. škol. rekurs stranou dle tohoto poučení podaný odmítne.

(Nález ze dne 13. listopadu 1924 č. 6386.)

Věc: Malvina E. v K. proti ministerstvu školství a národní osvěty o odmítnutí rekursu.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Žádost st-lky, bývalé opatrovatelky na spolkové opatrovně v H., za přiznání pense vyřídil školský referát v Bratislavě rozhodnutím z 31. srpna 1921 tím, že st-lce povolil nikoliv pensi, nýbrž ve smyslu § 6 zák. čl. XXXII : 1875 toliko odbytné 1400 K. Při tom uvedl jmenovaný úřad, že proti tomuto ustanovení má jmenovaná právo odvolati se na min. škol. v Praze během 14 dnů.

Apeláta st-lky byla však nař. rozhodnutím odmítnuta, poněvadž rozhodnutí učiněné referátem, jsoucím expositurou žal. úřadu, nutno považovati za konečné a řádné instanční pořadí za vyčerpáno.